

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak 3.50 P
Pártoló tagoknak 7.— P
Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
Telefon: 424—981

Levél a Donec mentéről.

„Csak egy éjszakára küldjétek ki őket! . . .“ E sokat szavalt és hallott vesszor merül fel az emlékezetemben akkor, amikor hazulról küldött leveleteket olvasom.

„Csak egy éjszakára küldjétek ki őket! . . .“ Benneteket! Nem azért, hogy a félelemtől és rémülettől szűküljétek és vinnyogjatok, hanem, hogy tanuljatok. Csak egy éjszakára, egy pár napra küldenének ki Benneteket, hogy lássátok mennyi szépség, mennyi nagyvonalúság, erkölcsi tartalom, fenség, testnek és léleknek, idegeknek és emberi erőknél felkoyozott teljesítménye és bámulatos és gyönyörű eredménye lehet a fiatalember életének.

Csak egy éjszakára, pár napra jönnétek közeánk! És látnátok, hogy fiatal erőnk hogy veszi birtokába és hajtja korlátlan uralma alá a technika bámulatos és hatalmas esodáit a földön dübörgő emeletes tank-óriásokat, a levegőben száguldó vadász- és bombázó rajokat, a süvítő páncéltörőket és bömbölő ágyúóriásokat. Látnátok a fiatal emberi test hihetetlennek tetsző teljesítményeit, a fáradságban, kitartásban, pihe-nésnélküliségben, virrasztásban, nélkülözésben, szenvedésben, munkában, betegségben, vérvesztésben, hegyeken, vizeken, homoksivatagokon, hidegen és melegen, diesőséges száguldáson, életet feláldozó halálos küzdelmen, aláaknázott földek, lángban égő városok poklán keresztül.

Látnátok a fiatal léleknek, szellemnek gyönyörű erkölcsi szépségeit és értékeit. A Hazá iránt tartozó kötelesség minden fáradságon, nélkülözésen, poklokön keresztül való teljesítését. A hazaszeretet eszméinek alázatos és fenséges szolgálatát; a szakasz, a század, az ezred és a többi kicsi és nagy kötelékek hűséggel és legvégső áldozattal teljes szeretetét, az önfeláldozással való bajtárs-melléállást, a fegyelemben való

keményiséget és hűséget. Azt a tündöklő, fenséges gesztust és virágzó bátorságot, idegeket, testi szervezetet mintegy átlelkesítő léleklángolást, ahogy ezek a fiatal életek az áldozat oltárára kerülnek. Azt a nagyúri gesztust, ahogy a legyőzött ellenséget emberi megértéssel, szánalommal és szeretettel fogadják. Csak pár napra küldenének el Benneteket, hogy megtanuljátok: hogy a helyesen és pontosan befektetett erőnek, munkának milyen óriási s esodálatos az eredménye. Hogy kis dolgokkal lehet nagyokat alkotni, hogy mit jelent közösségeket jól vezetni. Mily óriási fontosságú a parancs, az engedelmség, a fegyelem és szervezettség.

Látnátok és megtanuljátok: hogy itt a bajtársakért, a közösség szolgálatáért a kicsinytől a legdrágábbig mindent szempillantás alatt, gondolkodás nélkül áldozatul dobunk. Fialat életet, reményiséget, tehetséget, egészséget, hazát, otthont, családot, szereteteinket, vagyont! . . . S ti odahaza mit adtok egymásért? Mit áldoztok egymásért? A közösségért? Fegyelemben, hűségben, engedelmségben, tudásban, erőben, szolgálatban, kitartásban, fáradságban, önlemondásban?

November a halottakra való emlékezés hónapja. Mellőlünk is dülték ki bajtársak s a hősi halál kapuján eltávoztak az örök élet más esataterére. Ahogy itt most összegyűjtött sírdombjaiknál a kapun túl eltűnt bajtársak után szívünk sajtó fájdalomát s lelkünk meleg szeretetét küldjük, egyúttal az ő életüknek és hősi haláluknak értelmét és tanulságát is elküldjük innen e levélbe zártan az „Új Nemesség“ köré csoportosult kedves testvéri gárdánk minden tagjának: ők megmutatták, hogy kell szolgálni a Hazát a fiatal élet hősi halálba hanyatlásával, Ti mutassátok meg odahaza hogy kell szolgálni a Hazát a fiatal élet hősi munkában való kivirágzásával.

Álmodozások az érettségi bizonyítványról.

Az Új Nemesség szolnoki gárdájának kedves tagjai rohamozták meg az Új Nemesség-et levelekkel. Mi adott rá alkalmat? A szolnoki iparos és kereskedő ifjúság kérésére a Központ Elnöke ismételten eljár a kultuszminiszter úrnál és a szolnoki főispán úrnál olyan irányban, hogy a szolnokon négyévfolyamú esti kereskedelmi iskolát állítsanak fel, amelynek elvégzése után a hallgatók megkapják a rendes érettségi bizonyítványt. A Központ Elnöke a miniszter úrnak és a főispán úrnak a választát megküldötte a szolnokiaknak. Erre jött a levelek garmadája.

Nézzünk szembe a tényekkel.

Bizonyos, hogy minden szülőnek óhaja vagy vágya között szerepel az, hogy gyermekeit iskoláztathassa. És bizonyos, hogy majdnem minden fiatalemberben, — bármiféle körülmények között is él, — egy párszor megfordult az a gondolat: Istenem, milyen jó lett volna, ha én is diplomát szerettem volna magamnak, vagy szerezhetnék. De igen sokan vannak olyanok, akik erről nemcsak gondolkoztak és nemcsak vágyódtak utána, hanem igen nagy erőfeszítésre, áldozatok és nélkülözések árán, próbálkoztak is több-kevesebb sikerrel.

Miért e törtetés? Honnan ezen állandó vágy és álmodozás?

Három szóban próbáljuk összefoglalni: rang, pénz, tudás.

Bizonyos, hogy a közéletben a diplomás emberek külön kasztot alkotnak. A diplomához nem jutottak tisztelettel, félszegen, bosszúsán, néha gyűlölködve szemlélik őket, akik szerintük olyan világban élnek, amelynek korlátai előttük örökre le vannak zárva. A kizártak sok minden szepet, boldogítót, varázslatosat beleálmodnak a korláton túli világba, amik sokszor nincsenek is ott jelen. Azt azonban biztosan látják, hogy a korláton túliak nagy társadalmi rangot viselnek. Ők az előkelők, a műveltek, a kitüntetettek, a szerencsések. Másodsor az, amit látják, hogy a rangon kívül nekik több pénz, vagyon, gazdasági lehetőség áll rendelkezésükre. Jobban, boldogabban, könnyebben élnek, az úgynevezett nehéz munkától mentesek, a társadalmi élet minden bajától jobban védettek, az élet szépségeinek, kényelmének, jólétének minden területe előttük nyitva áll, vagy jobban nyitva áll. És harmadszor látják, — s néha irigykedve látják, — hogy a korláton túliak tudásban az innenmaradtak felett állnak. Több tudásuk miatt sikerül nekik jobban az élet, a tudás miatt boldogabbak.

És a rangnak, pénznek és tudásnak eme szép birodalma, hogy vásárolható meg? A diploma, a különféle diplomák: az érettségi bizonyítvány által.

Igaz, hogy a gyakorlati élet igen sok olyan esetet mutat, amikor az érettségi, diploma nem adott mindig valami igen nagy rangot, sem sok pénzt és birtokosa nem mutat valami különleges és önmagát boldogító tudást. Viszont sok, csak elemit végzett ember — a magyar föld is nagyon sokat termelt ki ilyent az irodalom, művészet, közgazdaság területén — a nemzet életében igen magas rangot, azaz tekintélyt és hírnevet ért el. Igen sok közülük valami sajátos belső szellemi szépséggel, nagyfokú született intelligenciával rendelkezik és ami különös: a legtöbb gazdag ember belőlük került és kerül elő.

Nekünk munkás fiataloknak, iparos és kereskedő segédeknek elsősorban arra eszköz és lenne eszköz a

négy középiskola diplomája és az érettségi diploma, hogy a munkás sorsból szabaduljunk. Hiába is csürkicsavarják a dolgokat, ha bele tudunk nézni törekvésünk mélyébe: ez a legerősebb hajtóerő. Ujságok hirdetik, szónokok prédikálják: végezzünk iskolákat, szerezzünk diplomákat s úgy álljunk be a paraszti létbe és úgy maradjunk meg iparunk mellett s azután rögződjünk be üzletünkbe. Eddig kevés kivétellel a diplomákat arra használtuk fel, hogy lehetőleg minél hamarább megöljünk régi hivatásunk területéről.

Lehet-e ezért minket megróni és kárhozzatni? Nem! Mert hiszen a munkás sors, iparos és kereskedő sors nem úgy van beszervezve a közösség életébe, hogy a nagyobb értékű fiatalság életigényeinek kielégülését s ambícióinak elegendő területét találja benne. Ez a tér is az egyik legfontosabb, amelyen az eljövendő társadalomnak, közösség életnek egészen gyökereig ható átalakítást kell végeznie. És ha belenézünk a világ mai eseményeinek mélyébe, akkor azt látjuk, hogy a mélyből fakadó hajtóerő, vagy a politikailag alkalmazott hajtóerő, éppen ezzel a mélyreható átalakítással kecses tetés jelszökeként és célként ezt lebegtetni előttünk. És az úgynevezett alsóbb társadalmi rétegek szintjének eme feljavítása: szociális helyzetének alapos jobbrafordulása a legszükségesebb előfeltétel ahhoz, hogy a kisebb-nagyobb diplomák, érettségi bizonyítványok mellett is és azoknak, mint az élet sikerét biztosító eszközöknek segítségével megmaradjon az ember az eredeti élethivatás területén s azt tökéletesítvén és kidolgozván egész életének célját és örömét és eredményét megtalálja benne.

Ezt az átalakulást elősegíti tehát az új politikai, társadalmi, gazdasági berendezkedése a világnak. És elő fogja segíteni minden bizonnal az a technikai forradalom, amelynek még a mélyét sem értjük meg s amely nem tudni, hogy nem a legnagyobb anyagi és részben szellemi oka e világ mostani katasztrófájának, amely eddig mint sajátmagunktól megalkotott szörny, saját magunkat, az alkotókat pusztítja. Ha az ember a technika rabságából felszabadul és nem rabja, de ura lesz a gépeknek, ezek bizonyára óriási módon fogják az alsóbb rétegek szintjét anyagiakban s ezek útján szellemiekben is emelni.

A rang és pénz tehát inkább a szociális élet hajtóeszközei. A legideálisabb, a legszebb cél azonban, amely felé való törtetésünkben a kisebb-nagyobb diploma és érettségi bizonyítvány segít — és e területen nem kizárólagos eszköz — a tudás, a szellemiség fejlődése, gyarapítása, tökéletesülése útján a belénkteremtett Istenképmás belőlünk való kitökéletesedése. Istenképmás tulajdonságokkal telt életszint, életboldogság megízlelése, amikor az ember én-tudatával, öntudatában életének központját, hajtóerőinek forrását átzei az elmulthatatlan, örökké tartó szellemiekbe, s mint valóságos Isten-fiú, valóban hatalma alá hajtja és uralmába veszi az egész teremtet világot. Ebbe a birodalomba való belépésre azonban a diploma már nem kizárólagos belépőjegy, csak egyik segítő eszköz. Bár sokszor szükséges és mindig nagyon hasznos.

Legyenek e fentebbiek egyenlően egészen általános felelet a beérkezett kérdézősködésekre. S amíg az Új Nemesség eljövendő számaiban a kérdézősködésekre részletesen válaszolunk, szögezzük le a gyakorlati életben a következőket:

A gyakorlat azt mutatja, hogy a maga egészében közgazdasági pályára nevelő és diplomát ilyen célra adó intézmények végzett fiatalágából: 30 közül három ment az eredetileg kitűzött pályára; 27 irodában helyezkedett el, mint írnok, gépiró, bérelszámoló vagy pénzbeszédő, óraleolvasó stb. Miért? Érdemes rajta gondolkodni.

Egy pár esztendővel ezelőtt kétségbeesetten felduzzadt a diplomáival kikerült fiatalág száma. Azért mondom kétségbeesetten, mert nem tudtak részükre munkaterületet, állást biztosítani. Jöttek a szigorú rendeletek: rostálni a középiskolába való felvételnél, még szigorúbban rostálni a négy középiskolát elvégzettekénél. A diplomások óriási munkanélküli tömege ugyanis nem volt hajlandó más munkaterület után nézni. Egyedül és kizárólagosan csak az íróasztalt ostromolta. Munkanélküliségében természetesen elkeseredett, testi-lelki, erkölcsi értékei szétmállottak s ez a társadalmi rend pusztulását vonta volna maga után. Elmúlt egy pár esztendő és ma egészen megfordult a helyzet. A zsidótörvény gyakorlati végrehajtása az íróasztaloknak hatalmas tömeget szabadított fel. Nemkülönben a közgazdasági élet területén még több pozícióját tette nemcsak elérhetővé, de sürgősen követeli oda az alkalmas munkaerőket. Közben jött az Isten kegyelméből az ország megnagyobbodása is. S mindenünneen halljuk

sóhajszerűen a szentírás szavát: nagy az aratás és kevés a munkás. Nincsenek mérnökök, nincs orvos, különösen nincs vidékre, falura orvos stb. Ime tehát egy pár év előtt a diploma mint veszedelem: sok volt belőle, s ma a diploma megint, mint veszedelem: kevés van belőle.

Befejezésül válaszuk lényege tehát a következő megállapításba összpontosulhat: Minden munkás, iparos, kereskedő fiatalnak joga van ahhoz, hogy a beleteremtett Istenképmást, talentumokat, tehetséget a maga, a kisebb és nagyobb közösség és nemzet javára kifejleszthesse, gyümölcsösztethesse a diploma megszerzésének segítségével. Van olyan társadalmi berendezkedési forma, ahol módot adnak arra, hogy az egyszerű munkás, ha ráteremtett és tehetséges, másfél év alatt egyetemi hallgató lehet. Az ilyen intézkedés természetesen csak kikezdés, néha propaganda eszköz, de sok igazság és gyakorlati lehetőség is rejtőzik benne. Okkalmóddal, helyel-közel minden eseténél és minden társadalomnál saját maga egyénisége és lehetőségei szerint alkalmazva, minden bizonytalanná nekünk munkásifjaink a vágya és az álma az érettségi bizonyítvány után többé-kevésbé teljesülhet úgy, hogy abból magunk és közösségünk érdekeinek összeegyeztetése után mindkettőnek nagy haszna legyen.

Bizalmas levél!

Kedves Döme bátyám!

Ehelyt küldött soraim írásába csak azért fogtam bele, mert rádöbentem arra, miszerint az összes nagy emberek küldözgettek leveleket. Igaz ugyan, hogy nagyobb részt csak az életük végén kezdtek bele a posta forgalmának fellendítésébe — sőt voltak olyanok is, akik még ezt is elbliccélétek — tették ezt akkor, amikor már okosabbat nem tudtak írni. Hát én nem várom meg az életem végét, legalább is a levélírással nem, hanem a belémszorult okos dolgokat már most közlöm mindenkiel, nehogy halálomra várjanak a tudománysozomjazók. Szóval:

Múltkori leveletem a nagyságos Úrnál hagytam abba. Ez is nagy bölcsességre mutat. Amennyire téged ismerlek Döme bátya, te is abbahagytad volna, ha a nagyságos úrról van szó. Olyan ember az, akiről csak részletképeket lehet adni, mert sem papírra, sem vászonra egybe nem fér rá. De nehogy tovább áltassalak, mint némelyik pék a vásárlókat, azért belekezdlek a nagyságos úr körüli tiszteltéskor leírásába.

Üzemvezető a műhelyünkben. A nagyságos címet inkább a súlya, mint a tekintélye miatt kapta az inasoktól. (Ezt csak háttérben használgatják, mint az Operaházban

a díszleteket.) Ő maga is előszeretettel alkalmazza ezt a címet, különösen akkor, ha valaki megáll a munkában: Na mi az, nem dolgozik, nagyságos úr? Ebből is láthatod, hogy a viszonyosság elve nálunk érvényesül. Ezt még csak el lehetne viselni, hiszen minden műhelyben kell valakinek egy kicsit veszekedni, amit a jelenlegi jogszabályok a főnökség jogai közé sorolnak. A baj azonban ott kezdődik, hogy a nagyságos egyénisége kevésbé mondható sikerültnek. Így van ez bizony sok műhelyben és üzemben. A rossz nyelvek ezt úgy fejezik ki, hogy születésekor kedvezőtlenek voltak a légköri viszonyok és az öreggel rosszul landolt a golyó. Kicsit ütődött lett. Belevesszik az apróságokba és nem látja az egészet. Nem szabad a műhelybe önálló gondolatnak lenni, hanem Hajolj János-ként kell mindenki-nek viselkedni. Nincs egy se a munkások között, aki szeretné, nincs egy se, akivel meg lenne elégedve. Mondani se kell, hogy itt is megvan a kölcsönösség, legalább részemről is. Azt hiszem, kevesek egy olyan helyet, ahol jókedvvel lehet dolgozni és ahol az üzemvezető nem spórolja meg az ebadót.

Na, de azért nem adom búnak a fejemet, majd csak lesz ez másként is. Mivel közeleg erősen az Advent, még kitanócolom magamat,

amennyire a cipőjegy utalványom megengedi.

Üdvözl.

Hajdan és most.

Egy híres író azt állítja, hogy ma legtöbbször szenvedünk a rosszul alkalmazott alázatosságtól. Valamikor az alázatosság volt az ember sarkantyúja, amely mindig kitartóbb munkára serkentette, az embernek szabad volt kételkednie önmagában, de nem az igazságban. A mai világ most ezt a feje tetejére állította: önmagában bízik és az igazságban kételkedik. Ez nem más, mint szemforgató alázatosság, amelyben egy csomó gőg van s amely minden munkát megakaszt.

A régi ember tudta a célt, csak a maga ereje felől kételkedett. A mai ember kételkedik a célban és önmagát hangsúlyozza ki.

Mit gondoltok, melyik volt jobb?

1941. október 26.

„ . . . Szeretettel gondolt Máltóságodra, a Prefektus úrra és az egész Legényegyletben élő tagtársaimra egy volt legényegyleti tag, aki külföldre utazott.

Mikor felszabadultam, még 18 évet sem töltöttem be és nagyon rá voltam utalva az olyan egyesületekre, mint a Katolikus Legényegylet. Éreztem, hogy fiatal önkaratom nem elég ahhoz, hogy megóvjam magam minden rossz társaságtól és kiképezsem magam. A Legényegylet részemre igazi családi otthon nyújtott. Tudom, hogy akármerre vet is az élet vihája, nem találok olyan egyesületre, mint a Katolikus Legényegylet, amely nagyon sok vidéki ifjú lelket gyógyít meg és nevel. Az az igazi életmód, amire ott nevelik az ifjúságot . . . 59-en lakunk itt együtt és itt látom csak, mennyi minden hiányzik az emberekből . . . Hiányzik az igazi erköles és vallás. Mindig a másikban találják a hibát. Állandó a veszekedés, a legocsmányabb beszéd folyik. Néha-néha elgondolom, mennyire hiányzik belőletek valami! Talán ti is érzitek, de nem tudjátok, hogy mi és hogy hol van a hiba. Hiányzik köztünk az összetartás, a megértés, felebaráti szeretet. Én mindig attól félttem, hogy elromlok, tehát iparkodtam felkeresni a templomot és kértém Istent, hogy őrjön engem meg minden rossztól. Az 59 emberből senkit sem tudtam elcsalni, hogy nézze meg ezt a külföldi templomot. Azt felelték, ha te ilyen valóság vagy, miért nem lettél pap. A Legényegylet eszménye mindig élni fog bennem és táplálni fogja testemet, lelkemet. Örömmel fogok gondolni Máltóságodra mindig, aki olyan sok áldozatot hozott a Legényegyletnek. Feláldozta életét az ifjúság neveléséért. Kívánom a jó Istentől, hogy sok számos éven keresztül legyen családapa a Legényegyletben és sok ifjú lelket vezessen az igaz út felé . . . “

Halandó Halhatatlanok.

A világhírű Nobel-díjas orvos: Carrel 1912-ben egy csirkeembrió szívének szövettarabkáját alkalmas helyen tenyészteni kezdte, azaz kipróbálta, hogy a test elmulása után az egyes sejtek életképesek-e. A kísérlet azt mutatta, hogy azok a sejtek, amik az eredeti kísérleti anyagból származnak, ma is teljesen életképesek, azaz növekednek. Ha ez így van, akkor kimondhatjuk azt, hogy az élő szövet egyes részei halhatatlanok, legalább is elvileg. Az ember milliárd és milliárd ilyen kis szövetből áll, tehát az embernek is halhatatlannak kellene lenni. Az egész test azonban mégis halandó. Mi lehet ennek az oka?

Ugy látszik, hogy míg az egyes sejtek ki tudják magukból kiszöbölni a rájuk nézve mérges anyagokat, addig az egész test erre nem képes és az egybegyűlt mérges anyagok felraktározódnak a testben. Lassan beáll a halál minden halhatatlansági lehetőség mellett.

Hogy is mondja a Biblia? Az Isten halhatatlannak teremtette az embereket. A halál csak későbbi büntetés. Ime, a modern tudomány valami ilyent tanít, hiszen csirájában még most is bennünk van a halhatatlanság, mégis meg kell halnunk. Hát nem csodálatos ez? És mindenütt meglátszik az Isten, csak egy kicsit keresni kell. Nem tagadhadjuk őt, mi a halhatatlan halandók!

*A találékonyság
majdnem annyit ér mint a tudás!*

Gróf úr kérem!...

A gazdasági élet apró hírei között olvassuk, hogy gróf Festetics Ernő megvette az Opera mellett lévő Kék Duna vendéglőt. Meg sem említenék, ha valami grófi szeszélyt látnánk benne, de úgy látszik, hogy nem az, mert Festetics gróf maga vezeti az üzemet. Szóval sorstársak lettünk. Megtörtént az, ami fordítva nehezen szokott sikerülni, hogy a Gróf úr és a kisember közös munkahelyen, közös munkával keresi meg a kenyerét.

Megtanulja azt, hogy mit jelent számítani és kenyeret keresni. Megtanulja azt, hogy a megélhetés világában, minden ember annyit ér, amennyit tud és amennyit termel. Bizonyára ízesebb lesz a kenyere, mint eddig volt, mert több gonddal szelze az asztalra.

Lesznek olyanok, akik a Kék Duna vendéglőben csak azért járnak majd, hogy negédes mosollyal udúvözöljék a gróf tulajdonost, vagy meglessék a szerintük hozzá nem illő munkakör-

ben „robotoló” különöcöt, hogy azután másnap elkezdjék: . . . Na, mit képzeljünk el? Azt, hogy még mindig vannak bedeszázott fejű emberek, akik olyanok, mint a burgonya. Az angol közmondás azt tartja, hogy az olyan ember, aki büszke az őseire, hasonlít a burgonyához. Annál is az értékes rész, — a föld alatt van.

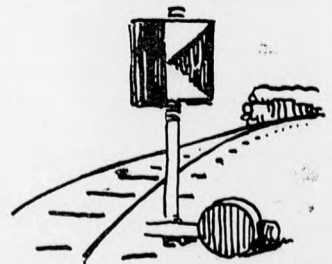
Mi nem érünk rá száját tátani az új ember verejtékes munkájánál, arra sincs időnk, hogy elbeszélgessünk a tulajdonossal az üzletmenetel felől, mert tudjuk, hogy különösen most kezdetben az idő a legdrágább az ő számára is. Tudjuk azt, hogy minden munka érték s abban a hiszemben köszöntünk egy átfállításba bekapcsolódó munkatársat, hogy értékes munkát akar végezni. Üzenetünk rövid, köszöntésünk sem cikornyás.

Gróf úr kérem, Ön az új nemesség táborának ősilég nemes származású tagja, legyen rajta, hogy személyileg

is megüsse azt a mértéket, amely szerint az új Európában az embereket értékelni és mérni fogják.

Az új nemesség táborába.

Mindenütt a Legényegylet!

Különös házasság.

Az élet történelméből.

Szerelő volt, fiatal volt és szépen énekelt. Az egyik dalárdában a szólista szerepet vitte. Az énekarban összekegyednek az emberek, ha a szólamok külön énekelnek is.

A szolisták között nem csak hangjával, de kedvességével is kitért a szép Balogh Eszter. Valahol tisztviselő volt az egyik vállalatnál. A szerelő és a tisztviselő együtt jártak haza. Nem csak azért, mert egyfelől laktak, hanem, mert a szívük is valahogy összehangolódott. A fiatalok megértették egymást. László megkérte a lány kezét. A lány igent mondott. A szívek elintézték röviden azt, ami a regényekben hónapokat vesz igénybe, csak a szülői beleegyezés volt még hátra. A szülők, azok a meg nem értő szülők! Az apa méltóságos úr volt. Az egyik fia végzett jogász, a másik bölcsészhallgató. — Megdöbbenve vette tudomásul a vakmerő lépést, hogy egy iparos a méltóságos úr lánya közelébe merészkedett. Eszünkbe jut a pásztorfiú és a királykisasszony meséje. A tekintélyesre méltóságosult apa hatalmi szóval akarta elintézni az ügyet. Szakítani akart. A fiatalok azonban kirtartottak.

A lány a maga boldogulásával érvelt, a fiú pedig erős két keze munkájával. „De az Istenért, fiatal barátom, hogy gondolja, hogy iparoshoz adom a lányomat?!” Szó-szóra következett... végül is abba állapodtak meg hosszas huzavona után, hogy a fiú tovább tanul. A mindennapi nehéz munka mellett vállalta azt, hogy leteszi az érettségét. Nem azért, hogy elhagyja szakmáját, — ezt ki is kötötte, — hanem azért, hogy a feleségének egyenrangú társa legyen. Így történt ez néhány évvel ezelőtt az én Arbesser Laci barátommal. Nyáron már az esküvőt is megtartották, mert Laci sikeresen leérettségizett. A fiatal pár boldog.

Sokan csodálkoztak ezen a házasságon és különösnek nevezték, pedig nem történt más, mint két szív találkozás a hősi küzdelem után. Két szív, amely lerombolta a legnagyobb

akadályt, a szinte áthághatatlan s áthatolhatatlan társadalmi válaszfalat.

Sajnos, a fal még nem dőlt le végleg, csak rést ütöttek rajta.

Aggódó dékán.

Panaszos leveledben azt említed, hogy mindent magadnak kell végezni. Nincs az egyesületben munkatársad. Ha meg is bízol valakit egy dolog elintézésével, az csak akkor készül el, ha te magad is segíedsz az illetőnek. A fiúkat nemtörődomséggel vádolod. Ezekután pedig arra a meggyőződésre jutsz, hogy a helyi Legényegylet jövője kilátástalan.

Igazad van. Bizony mindent neked kell végezni, mert a vezetőnek minden megmozdulásba irányítóknak kell lenni. Rajta kell tartani a figyelmét, de csak így van igazad. Nem hisszük azt, hogy ne találnál egyetlen munkatársat sem, akkor, ha az elvégzendő dolgot ügyesen és talpraesetten biznád másra. A vezetőnek nem parancsokkal kell irányítani az egyletet, hanem úgy kell végezni az irányítást, hogy az szinte *közkívánatra valósuljon meg*. Bizonyára megérted, mit akarok ezzel mondani. Kirándulást akarsz például szervezni. Ezt nem úgy kell lebonyolítani, hogy egyszerűen kiadod a jelszót, hogy kirándulunk, hanem először néhány olyan barátoddal beszélsz róla, akikre ebben a dologban számíthatsz. Őket kell felhangolni, ők majd azután megcsinálják a közhangulatot is. Amikor már így előkészítetted a talajt, akkor tetszed meg az indítványt a kirándulásra vonatkozólag. Sőt legjobb, ha még ezt az indítványt is mások terjesztik elő, mert akkor közóhajok számát.

Minden dologban így és ilyen módszerrel kell eljárni és nem a vezetés elefántesont tornyából szi-

gorú ukázokat kiadni. *Az ukázokat te magad se szereted, hiszen te is fiatal vagy.* A közösségi szellemet így lehet és kell kifejleszteni a családiasság jegyében.

Nincsenek munkatársaid? Talán nincsenek barátaid? Nincsenek olyanok, akikkel az egyleti problémákat megbeszéled? A társalgások anyagában keveset szerepel az egyletetek élete.

Nézz csak egy kicsit magadba a mondottak alapján és meglátod, hogy benned is van hiba és vétező a vezetői erények ellen.

Ész kell oda.

A mese szerint, amikor a lelkek a földre készülnek, mindegyik iparkodik minél jobban felszerelni magát, hogy az életben meg legyenek azok, amikkel hajlamai szerint úgy gondolja, hogy a legjobban boldogul.

Egyik tudományosmias lélek nagy koponyát fúrt-faragott a túlvilági munkaszatlon magának. A legnagyobb méretekkkel dolgozott. Mind megakarta tölteni ezt a nagy koponyát tudással és ismeretekkel. És hogy helyszükében ne maradjon, azért vette olyan nagyra a méreteket.

A mellette készülődő lélek csodálkozva kérdezte: minek ez irgalmatlan nagy kobak?

Aggvelőnek, — mondta a másik büszkélkedve, miközben még inkább igyekezett tágítani rajta.

Aggvelőnek? — meredt rá a másik.

Igen, aggvelőnek, mert okos ember akarok ott lenni.

Okos ember akarsz lenni? hiszen ahhoz nem aggvelő kell, hanem ész.

BALATONBOGLÁR. Az ottani Legényegylet meghívására a keszthelyi egylet labdarugó csapatával mérkőzött a balatoni bajnokság keretében. Eredmény: 2—1 Boglár javára.

Menjünk együtt moziba!

Megvallom, egy kicsit kényes vagyok, vagy jobban mondva igényes a filmek terén. Ugy körülszímatalom előbb a megnézendő darabot, mint rendőr-kutya a nyomot és csak akkor nézem meg, ha a hírek kielégítőek. Még így is megesisik, hogy néha bosszankodom, vagy csolódottnak érzem magam. Lényeg az, hogy válogatok a darabok között és nem meggondolás nélkül kukkantok be egy moziba.

Örömmel közlöm, hogy most sikerült egy jó darabot kifognom. Intermezzo címen fut már több hete a pesti mozikban. Amerikai film és azok közé a ritka darabok közé tartozik, amelyik nem a kiállítással akar sikert aratni, hanem a mondanivalójával. Azt mozi nélkül is tudtuk, hogy Amerika sok pénzzel rendelkezik. Viszont sok darabnak nem volt más célja, mint ezt a filmre vonatkozólag is bebizonyítani.

No de nem a pénzről, hanem a darabról akarok írni. Annak, aki szereti a szepet, a zenét, a gyermeket és aki a moziban kapni is akar valamit, okvetlenül meg kell nézni ezt a darabot. A történet egy családját elhagyó, kalandot és egyéni érdeket szem előtt tartó művész apáról szól, akit az élet értelme: a gyermeke hoz vissza a családba. A visszatérés egy kicsit tragikus, de megnyugtató.

Hidd el, Pajtás, hogy két kézben hoztam haza a szívemet az előadásról. mert meleg volt: egy kicsit fájt is, egy kicsit meg is tisztult. Bizony egy jó darab meg tudja fogni az embert, még a szívét is. Ha alkalmad lesz rá, nézd meg Te is.

TASS TIBOR.

**Hangulatos
a Debreceni étterem
- közel a Központhoz -
katolikus kézben!**

AZ

ÚJ NEMESSÉG

FRONTJA

Egyedül vagy!

Tanácsalannul állsz az élet döntő fontosságú kérdései előtt? Megrohantak a gondok kopói? Nem tudod, hogy mihez kezdj? Szeretnéd kiönteni a szívedet, de nincs kinek? A bánatodon szeretnél könnyíteni? Nem találsz az ügyedben elfogulatlan bírót, vagy jóakarátú támogatót?

Nem bizony, mert egyedül vagy!

Segíts magadon! Segíts magadon és mi is segítségére leszünk!

Új szolgálatot kezdünk el itt az Új Nemesség hasábjain, hogy Téged szolgáljunk.

A naponta érkező levelek bizonyítják, hogy erre a szolgálatra, erre a segítő kézre szükség van, hogy van irántunk bizalmad. A sok-sok levél készlet a levélszolgálat, az eligazító munka megkezdésére, arra, hogy nyiltan is: itt e lap hasábjain és személy szerint is: levelezés útján a segítségére siessünk.

Tanácsra van szükséged?

Fordulj hozzánk bizalommal!

Nincs az a kis ügy, amit meg ne hallgatnánk, nincs az a nagy kérdés, amiben legalább valamennyire ki ne tudnánk közösen segíteni! Te még talán nem érzed, de mi igen, hogy egybetartozunk és ennek le is vontuk a következményeit, meg is akarjuk ezt mutatni! Ebben is, a Te ügyedben is a tevékeny szeretet szeretnénk lenni, amely Kolping atyánk szerint meggyógyít minden sebet.

Szeretnél valamit elintéztetni?

Ebben is megsegítünk!

Nem állást igériünk, nem munkaközvetítésre gondolunk, jelezzük, ne-hogy félreérts. Mi sem vagyunk mindenhatók és mindenhova eljutók, de segíteni talán mégis jobban tudunk innen, mint Te a messze távolból. Mennyi fölösleges bosszúságtól kímélhetnéd meg magadat, ha hozzánk fordulnál, ha az Új Nemességnek írnál! Talán már tudtunk is volna segíteni, állapítod meg magadban. Igen, de a néma gyermeknek az anyja sem érti meg a szavát. Mi a te szavadra vártunk és most még jobban várjuk.

Minden kérést teljesíteni akarunk!

Lesznek olyanok, amikkel magában az Új Nemességben is foglalkozunk, mert mindenkit érdekelnek és sokaknak a javát szolgálják. Viszont azt is jelezzük, hogy nem a nyilvánosság számára írt leveleket várunk és ezzel az új munkakezdéssel nem ez a célunk. Azt hisszük, megért mindenki, hogy összekötő nyilvános és titkos telefonközpont, bizalmasan igénybevehető és bátran használható eligazítók akarunk lenni, akikhez a legényegyleti testvér és barát, a Napsugárka fordul.

Csak az őszinteséget kötik ki!

A betegnek az orvoshoz, levélírónak az címzetthez őszintének kell lenni. Ez az őszinteség — kezeskedünk róla — valóban nem lesz senkinek sem kárára.

Az Új Nemesség levélszolgálat a mindenkinek rendelkezésére áll és mindenki segíteni akar! Várjuk tovább is a leveleket és a szeretett szolgálati alkalmakat.

Legénynapca.

Írta: HEGEDŰS MENYHÉRT

Falvak és városok, gazdák vagy szegények,
Bontsatok ma zászlót iparos legények! . . .
Ünnep virradt mára fényben és pompában
S „Legénynapot” tartunk szerte e Hazában! . . .

Bontsatok ma zászlót és harsogja kürtünk,
Hogy ily szent ünnepet, hej, de régen ültünk!
Mert igazi ünnep ritkán van e Honban,
Öröm ez a szívben s ünnep a templomban!

Jöjjetek ma össze, bármerre is éltek
Ti, akik a Sorstól szebb jövőt reméltek . . .
Tegyétek a munkát félre most egy napra
S eszméljünk fel mi is egy-egy pillanatra . . .

Tudjátok legények: mit akar e tábor,
S miért küzd szüntelen a világon bárhol?
Mi a Legényegylet s miért hív ma egybe,
S mit olt be programul a Ti szívetekbe?

Megmondom Testvérem, egyszerű a válasz:
Az, hogy szebb jövődöt csak munkádtól várhatsz.
Ne higgy a csodákban, hasztalanul tennéd,
Boldogságod várát úgy sohasem lelnéd . . .

Akármi vagy Testvér, egy a célunk s elvünk
Ezzel kell nyugodnunk s másnap újra kelünk
Dolgozni szüntelen és termelni jobbat,
Ez az, ami nekünk megbecsülést hozhat!

Munkálkodni folyton, hogy lássák meg végre,
Mily nagy szükség van itt egy új nemességre . . .
Akiknél vidáman, könnyen megy a munka,
Mert velünk az Isten és nem hagy magunkra.

Ez lett a mi Eszménk s ez vezessen Téged,
Legyen lelkesítőd, hited, mesterséged . . .
Büszke öntudattal nézz e sok-sok arcra
Azé a győzelem, ki kiáll a harcra! . . .

Mert mi harcot vívunk, nagy kemény küzdelmet,
Ahol minden legény kitüntetést nyerhet.
Aki itt a helyét férfiasan állja,
Annak a küzdelmét Isten is megáldja!

Rajta hát legények, kik éltek e Honban,
Jöjjetek ma össze Egyleten s templomban.
Lássunk a munkához s kérjük Istent arra:
Hogy küldje áldását a Tisztes Iparra!!!

(Kunszentmárton)

MAGYARBÁNHEGYES. A Csanád-egyházmezejéhez tartozó Magyarbánhegyesi Katolikus Legényegyletnek kedves ünnepe volt vasárnap, ugyanis ekkor tartotta meg a község lakosságának nagy érdeklődése mellett az egyesület évnívó díszgyűlését.

Vasárnap délután 4 órakor Szim-meister plebános-elnök nyitotta meg a díszgyűlést. Megnyitójában örömeinek adott kifejezést, hogy a község ifjúságának nagy többsége tekinti második otthonának és nevelő intézményének a katolikus legényegyletet. Boldogan veszi tudomásul, hogy a község lakossága szeretettel és megértéssel viseltetik munkásifjúságunk nemes törekvései iránt. Majd ismertette az ifjúságunk érdekében történt nevelő kulturális munkát, a székház vételét, rádió beszerzését és a legényegyleti székház több játékszerrel való ellátását. Az értekes beszámoló után indítványára a hiányzó tisztségeket töltötték be.

Utána Fábíán Ferenc délkerületi titkár mondott ünnepi beszédet. Beszéde elején élénk szavakkal mutatott rá, hogy a legényegylet fundamentumát az örök igazságra, szeretetre, becsületességre, tudásra és munkaszeretetre építették fel az elindítók. Ezért olyan vihart álló. Megemlékezett az Orosz fronton harcoló katonáinkról, akik között számtalan legényegyleti tag is van. Soha nem várt akkora feladat legényegyleteinkre, mint ma. Katonáink fegyverrel harcolnak az Isten tagadók el-

len. Nekünk sem lehet más feladatunk, mint hogy idehaza vas szorgalommal, munkaszeretettel s főként Isten hittel szolgáljunk az Isten Országát és építsük Édes Hazánkat. Majd a legényegylet örök életű programjáról szólott.

Az évnívó díszgyűlés a magyar Himnusszal fejeződött be.

Utána a vezetők tartottak élénk megbeszélést, amelyből bizvást lehet következtetni, hogy a Magyarbánhegyesi Legényegylet betölti hivatását.

BALATONBOGLÁR. A Balatonboglári Kat. Legényegylet november 9-én tartotta évi közgyűlését. A beszámolóban eredményes s lendületes munkáról hallottunk. Az egylet egyre lendületesebben dolgozik és egyre többet hallat magáról. Az elmúlt év beszámolójában Tóth János ügyesen mutatott rá a legényegyleti munkásság lényegére. Simon János pénztáros jelentése biztató kilátásokkal kecsegtetett. A zeneszak-

osztály megalakulása és a közeljövőben megalakítandó zenekar egyleti csúcsteljesítmény. A sportszakosztály Harangozó József vezetésével megalakította a balatoni bajnokságot, ahol Boglár eddig veretlenül vezet.

Az eredményes munka Varga Béla plébános, országgyűlési képviselő úr érdeme, aki az egylet fejlesztéséért mindent megtesz, valamint Kögl Lénárd másodelnök szívvel-lellekkel végzett munkájának gyümölcse. Reméljük, hogy a következő évi közgyűlés a különleges helyzetű Balatonbogláron a Legényegylet még nagyobb dicsőségét fogja szolgálni.

EZÜSTMISÉS ELNÖKÖK. November hó 9-én tartotta két legényegyleti elnökünk áldozó papságának 25 éves évfordulóját: P. Szabó Polikárp, a szolnoki legényegylet és dr. Motesiczky Károly, a párkányi legényegylet elnöke.

Az ezüstmisés elnök urakat szeretettel köszöntjük a legényegyletek nevében. Munkájukhoz a jó Isten további áldását kívánjuk és azt kérjük, hogy tartanak meg bennünket szeretetükben.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20—22.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: vitéz PINTÉR JÓZSEF.

vargyasi Máté Ernő nyomdája, Bp., VIII., József-u. 61. Telefon: 139—259.

